

Készüljünk együtt a vasárnapra

Olvassuk együtt a soron következő vasárnapi szentírási részeket

Havonta egyszer, hétfőnként 18:30-kor

(2018. Szept.10. Okt.1. Nov.12. Dec.3.)

A Tabáni Plébánia közösségi termében (1013 Bp. Attila út 11.)

Hogyan történik? Sokféle közösségi szentírás-olvasás létezik, mi a Tabánban a következőképpen szoktuk:

(1) Ha együtt vagyunk, elosztjuk az olvasmányt, szentleckét és evangéliumot, és egy-egy vállalkozó „magyar hang”-tól közösen meghallgatjuk.

(2) A hátom rész elhangzása után csöndet tartunk. Ezalatt újraolvassuk és közel engedjük magunkhoz a hallottakat. Megfigyeljük, hogy melyik szó, melyik szó-fordulat, mondatrész vagy mondat érintett meg minket a szövegből. Nem kell azonnal tudnunk, hogy miért, elég ha úgy érezzük és megjegyezzük, „letétbe helyezzük” a magunk számára.

(3) Első körben minden hozzáfűzött saját gondolat nélkül ki-ki felolvassa („középre dobja mint a labdát”) azt a szót, mondatrészt, mondatot, ami megérintette őt a szövegből. Bevalljuk és beavatjuk a többieket. Lehet, hogy csak egy, lehet hogy több részletet is fölolvassuk. Előfordulhat, hogy többen ugyanazt a részletet olvassuk föl: ez nem baj, hiszen biztosan mindenkit másképp érint ugyanaz.

(4) Amikor érezhető, hogy nagyjából mind együtt vannak a részletek (a „tartalomjegyzék”), újabb kört indítunk. Ekkor ki-ki a saját részletéről mond néhány szót. Vajon miért éppen ez a rész érintette meg. Törekszünk arra, hogy meghallgassuk valamennyiünk elmondásra szánt személyes érzéseit, gondolatát. A szentírási részek gyakran fölvetnek teológiai, bibliai, filozófiai, morális, vagy egyéb más elméleti és gyakorlati kérdést. Törekszünk arra, hogy mindvégig tudatában maradjunk annak, hogy ezeken az estéken mindenekelőtt a „vasárnap mondanivalóját”, evangéliumi útravalóját, „hamuba sült pogácsáját” keressük. Ez maradjon meg mindvégig közös beszélgetésünk célja és fókusza. Kerüljük a partalan vitatkozást. Ugyanarról a részletről kinek-kinek más és más gondolata, tapasztalata jut eszébe. Ezeket nem írjuk felül a sajátunkkal, csak melléjük letesszük a magunkét. A szentírást ki-ki a saját életével olvassa. Engedjük, hogy a különböző hangsúlyok és nézőpontok ne kioltásák, hanem gazdagítsák egymást – így minket is. Ahol szükséges, kitérünk az egyház tanítására is, de ott is törekszünk megmaradni a személyes szinten.

(5) Végül ismét újrhallgatjuk mind a három vasárnapi szentírási részt és ezzel „visszadobjuk az aranyhalakat a tóba”.

A szentírási részeket a helyszínen megkapjuk, fénymásolva.